

Ivan: MÔJ PRVÝ VÝPRASK

Volám sa Ivan. Mal som nádherné detstvo. Moji rodičia boli veľmi láskaví a starostliví. Samozrejme, boli aj prísni a spravodliví. Ale nikdy ma nebili. Ocko mi párkrát dal zarach, ale vždy to bolo spravodlivé.

Keď som mal 14 rokov, stalo sa niečo nečakané. Moji spolužiaci ma zavolali von ako zvyčajne. Išli sme na lavičky o niekoľko ulíc vedľa, aby nás nevideli rodičia. Braňo vytiahol krabičku cigariet: *Tak, kto nevyfajčí aspoň jednu, je slaboch a nula. A nemôže viac s nami chodiť.* Všetci chalani si jednu cigaretu zobrali. Ja som nechcel. Vedel som, že by rodičia boli nahnevaní. Vždy mi hovorili, že fajčenie je hrozné a ničí to pečeň. Ale nechcel som stratiť všetkých mojich kamarátov. Rozhodol som sa: *Dobre, ale len jednu. A nikdy viac.* Skúsil som to. Bolo to hnusné, ale aspoň som mohol zostať v partii.

Presne o 7 večer som prišiel domov, ako som mal prikázané. Avšak rodičia ma vítali s vážnou tvárou. Ocko sa hneď pýtal: *Ivan, kde si bol?* Nevedel som, čo sa stalo, preto som povedal: *S kamarátmi, ako vždy, prechádzali sme sa.* Ale ockovi to nestačilo: *Povedz mi všetko, čo ste robili. Chcem to vedieť.* Povedal som mu, že sme sa len prechádzali, o cigaretách mu predsa povedať nemôžem. To by dopadlo veľmi zle.

Ocko ma však prekvapil: *Volala teta Lujza a všetko mi povedala, videla celú vašu partiu ako fajčíte cigarety a ty tiež. Vysvetlíš mi to?* Hups, to som nečakal. Teta Lujza je veľmi prísna a rodičia jej vždy dôverovali. Je to mamina sestra, volajú si takmer denne. Rozprávajú sa o všetkom. Nevedel som ako mam reagovať, musel som sa ockovi priznať: *Oci, je to pravda. Ale mal som len jednu a už to nikdy viac neurobím.* Oco bol zjavne nahnevaný: *Ivan, hrozne si ma sklamal. Toto ti len tak neprejde. Zaslúžiš si poriadny trest. Okamžite choď to izby a tam na mňa počkaj.* Doteraz som mal vždy len zarach. Začal som sa hrozne báť, čo oco vymyslí. Sadol som si v izbe na stoličku a čakal som. Prešlo 5, 10, 15 minút a stále nič.

Po 20tich minútach sa objavil vo dverách ocko a v ruke držal čerstvo odrezaný lieskový prút. Hneď som začal prosiť: *Ocko, prosím, to nie. Nikdy už nevezmem cigaretu do ruky. Len ma prosím nebi.* Ocko bol ale pevne rozhodnutý: *Zbytočne prosíš, zaslúžiš si trest. Doteraz som bol na teba mierny, ale teraz si to naozaj prehnal. Musíš si zapamätať, že cigarety sú nebezpečné pre teba. Dostaneš výprask.* Vyhákl mi slzy do očí, a mráz mi prešiel po chrbte. Nikdy som výprask nedostal. Mal som hrozný strach. Ocko zobral vankúš, položil ho do stredu postele a prišiel pokyn: *vyzleč si nohavice a ľahni si.* Bol som veľmi vystrašený, nevedel som čo mám povedať a tak som si len v tichosti vyzliekol nohavice a so slzami v očiach som si ľahol na posteľ. Mal som štíhle telo. Pod zadkom bol vankúš. Zadok som mal

vystrčený a pripravený na potrestanie. Tvár som si choval do druhého vankúša, ktorý bol na posteli. Všetko bolo nachystané na môj prvý výprask. Ešte predtým mi ocko povedal: *Ivanko, mňa to bude bolieť oveľa viac ako teba, ale ver mi, je to pre tvoje dobro.*

Hneď potom prišla prvá rana: švih. Auuu. Skríkol som, hrozne to zaštipalo. Nečakal som, že to bude až také hrozné. Švih, švih, ocko udieral ďalej. Hrozne to štipalo, asi po piatich ranách som sa nahlas rozplakal. Dostal som asi 10 rán a ocko prestal. Ocko zostal ticho. Spýtal som sa ho tichým hlasom: *Môžem sa už obliecť?* Avšak ocko rázne povedal: *Ešte nie, to bolo len za fajčenie. Teraz dostaneš za klamstvo. Daj si dolu boxerky.* Hrozne som sa zľakol: *Oci, prosím to nie. Veľmi ťa prosím.* Oco ale zavelil: *Ivan, ty vieš, že klamstvo nenávidím. Musíš si zapamätať, že klamať je zlé. Okamžite dolu boxerky.* Neostávalo mi nič iné. Musel som si stiahnuť moje červené boxerky a odhaliť môj zadok, na ktorom už bolo 10 červených pruhov. Znovu som si ľahol a tvár som schoval do vankúša. Výprask pokračoval.

Švih, švih, švih. Plakal som nahlas. Kopal nohami ale ocko neprestával. Dostal som ďalších 10. Zadok bol celkom dosť zošvihaný. Ocko prestal a ja som sa konečne mohol postaviť a rýchlo som si natiahol boxerky. Mal som totiž 14 rokov a už som sa aj trochu hanbil byť pred ockom nahý. Keď som si natiahol boxerky ocko ma objal a povedal: *Ivanko, ty vieš ako ťa mám veľmi rád, nerád ťa takto trestám, ale muselo to byť. Dúfam, že sa to už nikdy nebude opakovať.*

Potom ocko vzal prút a išiel ho vyhodiť do kontajnera. Myslel si, že ho už potrebovať nebude. Avšak o niekoľko mesiacov si musel odrezať na záhrade ďalší. Ale o tom inokedy.